

Старият книжник

А Той им пак рече: „Затова всеки книжник, който се е учил за Царството Небесно, подобен е на човек домовит, който изважда от съкровището си ново и веждо.“

Христос определя учения книжник по две негови качества: той изважда от съкровището си ново и старо. Старото означава миналото, а новото - бъдещето. Старото означава грешките на човека, а новото - това са благата, които му се дават. Ученият книжник, който изучава Природата и живота на хората, намира стари неща, грешки на хората, и внася нещо ново в света. Следователно ние можем да определим положително и добрините, и злините, които произтичат като резултат от тия последствия на миналото. Така че старото е всяко нещо, което е в дисхармония, т.е. износено, негодно за работа. Онази материя, която е изгубила силата си, счи-таме я за негативна, т.е. като такава, в която не може да се прояви никаква сила.

Всеки от вас е изпитал тези две състояния в себе си: да вади ново и старо от съкровището си. Когато човек изгуби вътрешното равновесие

между сърцето и ума си, той започва да изважда старото и с това настава у него недоволство. Такова е положението на болния, който винаги е недоволен от околната среда, които му служат. Здравият, който има сила в себе си, е доволен от всичко. Законите, които регулират едното и другото състояние, състоянието на доволство и недоволство, са в хармония, защото в дадения момент вашето негативно състояние съответства на едно по-

ложително състояние на някой здрав. В даден момент, когато вие най-много страдате, друго някое същество, което има някаква връзка с вас, изпитва най-хубаво разположение на духа. Това е един закон, който съществува вътре в Природата.

Тези две състояния са необходими за човешкия дух. Как бихте определили младостта или старостта? В древността един мъдрец е казал: „Ако търсиш сила, търси я у младите, у

новите хора, а ако търсиш мъдрост, търси я у старите хора.“ Мъдрост и сила не са едно и също нещо. Силата включва в себе си човешката воля, а мъдростта - човешкият ум. Следователно вие имате два противоположни полюса: умът е горе, на Небето, а волята - долу, на Земята. Ако искате да бъдете стари, мъдри, трябва да сте горе, на Небето; а ако искате да бъдете млади, трябва да сте долу, на Земята.

продължава на стр. 2

Една сбъдната мечта

Трябва да е било много отдавна, когато за първи път чух думата „Витгенщайн“, дом „Витгенщайн“. Кога ли беше това? Тогава спонтанно си пожелах един ден да пея в него. Учителя казва: „Един ден вашите желания ще се сбъднат.“

Дом „Витгенщайн“ възпрявя стройната си

снага в сърцето на Виена, тази пишна барокова красавица, противопоставяйки й своя строг и чист силует. В днешно време той е българско притежание - български културен институт. Тук се провеждат интересни културни мероприятия - изложби, концерти, рецитали. По покана на културния ин-

ститут на 20 октомври аз и нашата цигуларка Росица Чиликова изнесохме с голяма любов концерт. В него бяха включени мисли от Учителя, а също и песни с вокално и инструментално изпълнение. Концертът премина с голям успех. Изкараха ни даже на бис. Изпълнителите и слушатели се сляхме

в едно - имаше благодарности, букети. Благодаря ти, Учителю!

Съседна Братислава не остана назад. На следващия ден бяхме поканени и там. Красив град, славянски сърца, топъл сърдечен прием! Имахме голям успех, всички проявиха интерес към творчеството на Учителя, бяха чували и за Паневритмията. А за нашите приятели от Братството нямам думи: имаше братски обеда, разходки из красива Виена, посещения на музеи, паркове, опери, една от които беше и прочутата Виенска опера. Този дворец! Не, този храм! Тук гледахме операта „Фиделио“, опера, която аз някога съм пяла. Благодарим ви, приятели, благодарим ти, Учителю, благодарим ти, Боже!

Велик си Ти, Господи, велики са Твоите дела, велико е Името Ти над всичко!

Ина Дойнова

Ина Дойнова и Росица Чиликова

110 българи изписаха 350 срещу глобалното затопляне

Екипът на сп. „Осем“ поставя маркировката за надписа 350

Числото 350 изписаха с телата си 110 българи пред пилоните на НДК. С това страната ни се включи в глобалната кампания срещу промените в климата. На 24 октомври тя се осъществи на повече от 5200 места в 181 държава. Организатори на инициативата в столицата бяха Списание 8, съвместно с Коалицията за действие срещу промените в климата. Включиха се хора от различни възрасти, с кучета и колела, дори и минувачи, които научаваха на място за инициативата. От десетките поканени към изписването се присъедини и един политик - зам.-председателят на Народното събрание Атанас Семов.

Според учените 350 ppm отразява максималното безопасно ниво на въглеродния диоксид в атмосферата. В момента тази концентрация е 389 ppm и нараства средно с 2 единици всяка година. Това води до сериозни изменения в климата, резултатите от които ще можем да виждаме все по-често навсякъде около нас.

Целта на кампанията беше да привлече интереса на обществото към сериозния проблем в навечерието на срещата на върха в Копенхаген. В началото на декември световните лидери ще се съберат в датската столица, за да създадат нов документ, който да намали вредните емисии парникови газове в атмосферата.

Снимката на събралите се пред НДК хора ще е една от хилядите, които ще се включат в общата петиция на еколози от цял свят, която ще стигне до политиките в Копенхаген.

Екип на списание „Осем“

Старият книжник

от стр. 1

Затова, когато разменим отношенията на нещата и поставим стария човек на физическото поле, а младия поставим на Небето, ние произвеждаме дисхармония. В такъв случай вие ще извадите неправилно заключение и ще мислите, че всички хора на Небето са все стари, а всички хора на Земята са млади. Но това не е вярно. Под „младост“ аз не разбирам само външните отношения, но разбирам вътрешния растеж у човека.

Някои мислят, че на едни помагат някакви сили, а други мислят, че същите сили им противодействат. Разбира се, като вървите по посока на течението, то ще ви сподобва, но ако вървите против течението, то ще ви противодейства, защото вървите в разрез с него. Това течение няма нищо против вас, но то иска да ви каже, че щом вървите в разрез с него, ще страдате, защото силите, които направляват вашия живот, са в разрез със самите вас. Когато някому не върви в живота, това показва, че мисълта му е в разрез с неговата воля. Това е и за индивидуалния, и за обществения живот на човека. Аз говоря за събития, които стават сега в Европа и които са определени от преди хиляди години. Съвременното човечество е дошло в разрез с движението още от преди милиони години. Следователно съвременната европейска култура е паднала в разрез с това течение и тя се мъчи да си пробие път. Вследствие на това се води една упорита борба, в която ще паднат много жертви. Колко жертви ще паднат - дали един, два или повече милиони, това е безразлично за Природата.

За какво нещо ни са тези знания? Ако познавахме човека отгоре, ние бихме разбрали, още щом го видим, че неговата енергия е в напрегнато състояние. Тогава ние бихме го избегнали, без да подклаждаме повече

огън, или бихме пуснали парата да излезе навън, за да се намали малко енергията у него. За хора пък, у които енергията е намалала, трябва да употребим малко гориво, за да я нахладим отново. Как се доставя гориво във физическия свят, това знаем. Когато проучвате дълбоко окултните науки, ще видите, че човек не е създаден само от един вид материя, но от различни видове материя и състояния. Значи във всички атоми и йони, които го съставляват, има градация. Такива състояния на атомите във физическото поле засега има 49. Всяко състояние може да произведе известен резултат на чувства и мисли. И колкото повече коефициентът на вашето състояние се изменя, толкова повече вашите чувства и мисли стават по-активни. Днес хората са много нервни, но това не е нищо друго, освен повишение на енергията им, затова тяхната енергия трябва да се трансформира и препрати в едно по-висше състояние на материята.

Да се върна към Христовата мисъл. Книжникът е онзи учител, който знае законите. Какво знаят днес нашите учители и духовници за хората? Учителите трябва да използват математиката, за да може да познават хората по челата, носовете и т.н. Тези, които се занимават с математиката, нека изучат тези формули, а които се занимават с геометрията - да определят и изучат от най-малките до най-големите ъгли, да проучат значението на кривата линия. Във всяка своя мисъл Христос е скрил нещо. Той е казал: „Много неща мога да ви кажа, но сега не можете да носите.“ Тези неща ще се кажат на хората, когато станат културни, за да ги разбират.

Американците са нап-

реднали в разбирането на тези закони. Например, когато ще встъпват в брак, те не пращат сватове, които да им уреждат работата, а пращат младите при някой френолог, за да ги изследва и да се произнесе могат ли те да живеят и да встъпят в брак. След това ги пращат при някой физиогномист, после при някой астролог, и ако всички сведения се сходят в благоприятен за тях смисъл, те встъпват в брак и образуват една щастлива двойка. Така че когато хората се женят, центровете на техните мозъци трябва да имат известно съотношение. Ако между центровете на женския и мъжкия ум не става правилно преплитане на енергиите, непременно ще се образува едно нервно състояние. Причината на това е, че от едната или другата страна остава излишна непласирана енергия и тя произвежда злото. Затова жена, която е недоволна от своя мъж, нека потърси друг мъж, в когото да вложи, да пласира своята излишна енергия, и по този начин да стане обмяна, за да няма загуба. Но това трябва да става по един духовен начин между тези двама души и така, като вложат излишната си енергия, да възстановят хармонията помежду си.

Всичко туй се отнася до съвременния живот и ако българите искат да поправят живота си, трябва да се съобразят с тези закони. Ако мъжът има излишна енергия, нека я пласира в друга жена, но разумно; ако пък жената има излишна енергия, нека я пласира в друг мъж, но достойно и разумно. Необходимо е да става навсякъде духовна обмяна, за да има растене, мир и хармония. Българите знаят този начин за обмяна на енергията и затова правят сборове. Събират се хора от 10-20 села

и там се кръстосват: споделят, изразходват своята излишна енергия и така се лекуват. Всеки си отива у дома доволен.

Христос казва, че ученият книжник е подобен на онзи доможител човек, който изважда от съкровищницата си старото и новото. И съвременната наука върви по същия път. Всички нови открития, които стават в науката, не са още добре проучени, в тях не са открити тези истини, които са били известни от най-стари времена на старите народи. Например в последно време е открит елементът радий, но причините за неговите особености още не са известни. Още не е открита тази животворна енергия, която се съдържа в Природата, както и във всички елементи, и която се нарича от индусите „прана“, или „животворно електричество“. Такива енергии се съдържат в нашия организъм, в елементите водород и кислород, но те не са водород и кислород. Кислородът и водородът са само носители на тези енергии. Като нямаме правилни понятия за всички явления и промени, които стават в Природата, ние създаваме една крива култура. Постоянно критикуваме, че този или онзи не живее правилно, добър живот, че този или онзи е невъзпитан човек. Питам: кои са правилата, по които трябва да се живее, за да ги приложим. Какво нещо е възпитанието? В християнството не трябва да има критика, а трябва да има знания и добродетели. Критиката трябва да се обуславя от такова вътрешно разбиране, което би било в състояние да измени и поправи нашия живот.

Всички неща, които вършим, не са по Бога, т.е. не са разумни, а ние се мислим за идеалисти. За Бога говорим, кесията

си пълним, на болни четем, себе си осигуряваме. Свещеници, учители, съдии - всички мислят, че са на мястото си, но като книжника са изгубили този велик закон да познават нещата. Добър човек ще нарека само този, който, като ме срещне, ще бъде в състояние да измени моето неразположение на духа. Например срещна някоя жена и започна да разговарям с нея: ако тя има излишна енергия и от този разговор се измени моето лошо разположение, тя е добра. И тогава, ако тази жена е произвела във вас добро разположение, това значи, че е имало правилна обмяна на енергии и от този разговор се измени моето лошо разположение, тя е добра. И тогава, ако тази жена е произвела във вас добро разположение, това значи, че е имало правилна обмяна на енергии и от този разговор се измени моето лошо разположение, тя е добра. И тогава, ако тази жена е произвела във вас добро разположение, това значи, че е имало правилна обмяна на енергии и от този разговор се измени моето лошо разположение, тя е добра.

Аналогично е същото и в Духовния свят. Хора, които са много сухи, нямат онова възвишено духовно разбиране, не са от Божествения свят по простата причина, че съдържат много киселини, от които се проявява чрезмерна активност. А пълните са като основи. Сухите са активни, а пълните - пасивни. Светът обаче не е създаден само от основи или от киселини, а има и нещо средно: това са децата. Започнете сега да изваждате новото от старото. Преди това премерете носа, брадата, долната и горната си устна, разгледайте си очите и вижте защо някога са по-широко отворени, друг път - по-малко; защо някога са по-ясни, а някога - по-тъмни, и т.н. Между всички тези неща има известно съотношение. Ако разглеждате така нещата, ще дойдете до положението да разбирате вътрешния смисъл на живота.

Това е Учението, което Христос е завещал на съвременното човечество. Мъже и жени, които ще се женят, не трябва да имат еднакъв темперамент, еднакъв мозък, пръстите и носовете им не трябва да бъдат еднакви. Това е новото и старото в света. Ако пръстите на мъжа са по-дълги, на жена трябва да са по-къси. Когато човек намери своето място, за което е определен, той е щастлив, в противен случай той е нещастен. Затова в бъдеще трябва да има такива училища, които да изследват хората, с които започват някакво предприя-

тие, и с това ще се избегне голяма част от нещастията. Хора, които живеят по тези закони на Природата, по-малко страдат. А онези, които не живеят така, съдбата ги гони.

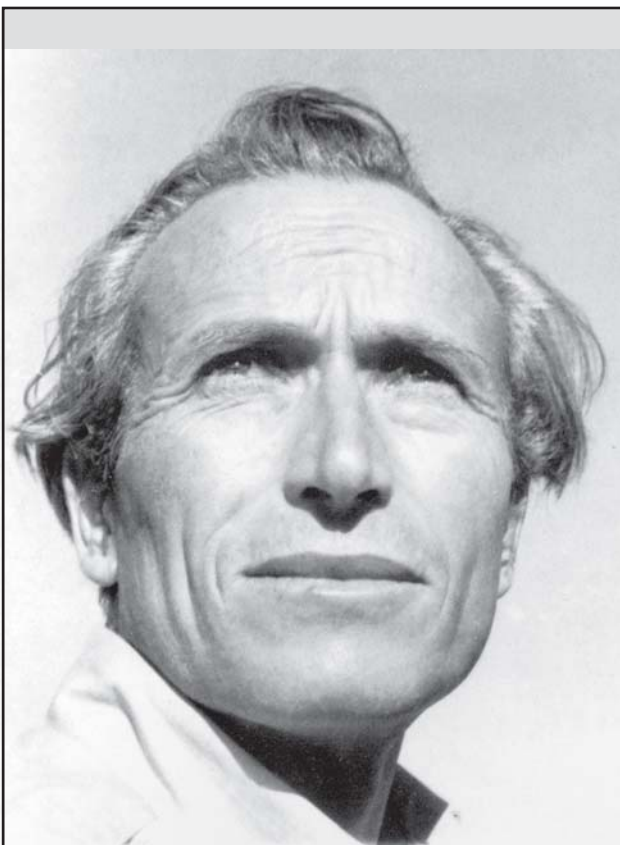
Спрете се върху този книжник и разсъждавайте за старите и новите неща. Целия свят няма да повдигнете, но на вашия свят и на вашите близки можете да помогнете. Ако устните ти са бледи, моли се да се зачервят; ако носът ти е сплеснат, дишай дълбоко, за да се разшири; ако очите ти са мъжделиви, моли се да се изяснят. Негативната страна трябва да стане положителна. Ако усещаш сърцебиене, това показва, че в твоите чувства има някакво раздвояване. Сложи повече любов в сърцето си, пусни свободно чувствата си - сърцебиенето ще изчезне. Ограничението на чувствата предизвиква известна промяна в мозъка, мозъкът - в кръвообращението, кръвообращението - в стомаха, и т.н. Сърцебиенето е резултат на борба между две чувства. Премахнете борбата и сърцебиенето ще изчезне. Имаш главоболие - махни мисълта, която те мъчи, примири противните мисли и главоболието ще изчезне. Това е наука, воля, християнство, култура, религия: да владеем себе си и да помагаме на ближните. Като срещнем някой нервен човек, ние го избягваме. Не, по друг начин трябва да му въздействаме. Така постъпват и при случаи, когато някой се провинува в нещо. Веднага го осъждат на затвор. Не, съденето трябва да става по правилата на този книжник, който изважда старите и новите неща.

Трябва да реформираме в този дух и училищата, и съдилищата, и съвременния строй, за да може да подмалядим всичко - и семействата, и всички да бъдем радостни. Това иска Господ. Едно време са мислили, че религиозните хора трябва да ходят с наведени глави. Който държи надолу главата си, показва, че тя е много пълна, има да плаща. Който прилича на въпросителна или на запетая, значи, че има много да дава. Който вдига нагоре главата си, това показва, че тя е празна. От него няма и какво да се вземе.

Това е Новото учение: да не изразходваме безразборно своята енергия, а да я пласираме точно на мястото. Сложете в съгласие вашите мисли, вашите чувства и вашата воля - и старайте се от новото и вехтото да създават вашия бъдещ живот.

Беседа, държана на 29 юни 1919 година

КАКВО Е ДА УМРЕШ, ОСВЕН ДА СЕ ВЪЗПРАВИШ ГОЛ НА ВЯТЪРА И ДА СЕ РАЗТОПИШ В ИЗГРЯВАЩОТО СЛЪНЦЕ И КАКВО Е ДА СПРЕШ ДА ДИШАШ, АКО НЕ ДА ПУСНЕШ СВОЯ ДУХ НА СВОБОДА ОТ ВЕЧНИТЕ МУ ПРИЛИВИ И ОТЛИВИ, ЗА ДА СЕ ВЪЗДИГНЕ, ДА СЕ ПРЪСНЕ ВРЕДОМ И ДА ДИРИ, НЕВЪЗПРЕПЯТСТВАН СВОЯ ГОСПОД БОГ
Джубран Халил Джубран

IN MEMORIAM

За един истински ученик

Замина си един от последните живи ученици на Учителя, Саво Симеонов Стоянов, брат Сава. С него си отива една епоха на живите свидетели на Учителя и Школата.

Замина си така, както беше живял - тихо, скромно, с достойнство, без да притесни никого. Отронил се като златисто есенно листо от голямото Дърво на живота в градината на Братството, за да се обнови и прероди в нещо по-красиво и светло. Замина си на 27 септември, на същата дата от друг месец, на която си заминава и Учителя. Замина си в неделя - сигурно защото обичаше най-много неделните беседи. Замина си в 7 ч. сутринта с първите лъчи на Слънцето - то му беше гост, защото всяка сутрин го посрещаше на покрива на къщата си. Дойдоха да си го приберат невидимите за нас приятели, с които той си общуваше.

Напоследък все пишем за първите ученици. Сега ви пиша за един от последните... дете е сред първите. Мир и светлина на душата му.

Андрей Грива

Космическите рисунки на Васил Иванов

Васил Иванов е роден на 20 май 1909 г. в София. Юношеството му преминава в Казанлък, където завършва гимназия. Рисува и свири на цигулка. За кратко време е учител по рисуване в Сливен. Приет е в Художествената академия в София, която завършва през 1939 г. при проф. Никола Ганушев и проф. Никола Маринов. Член е на Дружеството на новите художници. Той е един от групата на „Бараците“ заедно с Васил Бараков, Златю Бояджиев, Давид Перец.

Приятелите му го считат за един от първите български модернисти и пионер авангардист в родното ни изобразително изкуство. Етап в изкуството му е поканата на пианиста проф. Юри Буков Васил Иванов да живее и работи временно при него в Париж и Швейцария.

Последовател на Учителя, той живее и работи дълги години в братското селище на „Изгрева“. Васил Иванов умира в София на 4 април 1975 г.

През 1963 година Васил Иванов подготвя своята първа изложба от космически рисунки. Дни преди официалното ѝ откриване мълвата, че нещо ново и неподозирано за изкуството ни ще бъде представено у нас, се разнася из София. Разбира се, реакцията не закъснява - Васил Иванов спешно е извикан в ЦК на БКП, а после и в СБХ, където с нескрита злоба искат да се отрече от търсенията си, обясняват му, че бил станал знаме на непристойна група млади хора, че има сведения за заниманията му с някакви прикрити под йогически упражнения религиозни практики. Ако обаче трябва по-нашироко да конкретизираме каква точно е духовната, а после и творческата му мисия, то едва ли бихме могли да я изчерпим с Дънов, чийто познат и поклонник е самият Васил Иванов. Вярно е, че още като юноша той се приобщава към дъновистите, научава се да свири на цигулка, храни се оскъдно с това, което сам засажда и отглежда, посреща Слънцето, а може би е и единствен в нашата живопис, който и рисува Петър Дънов.

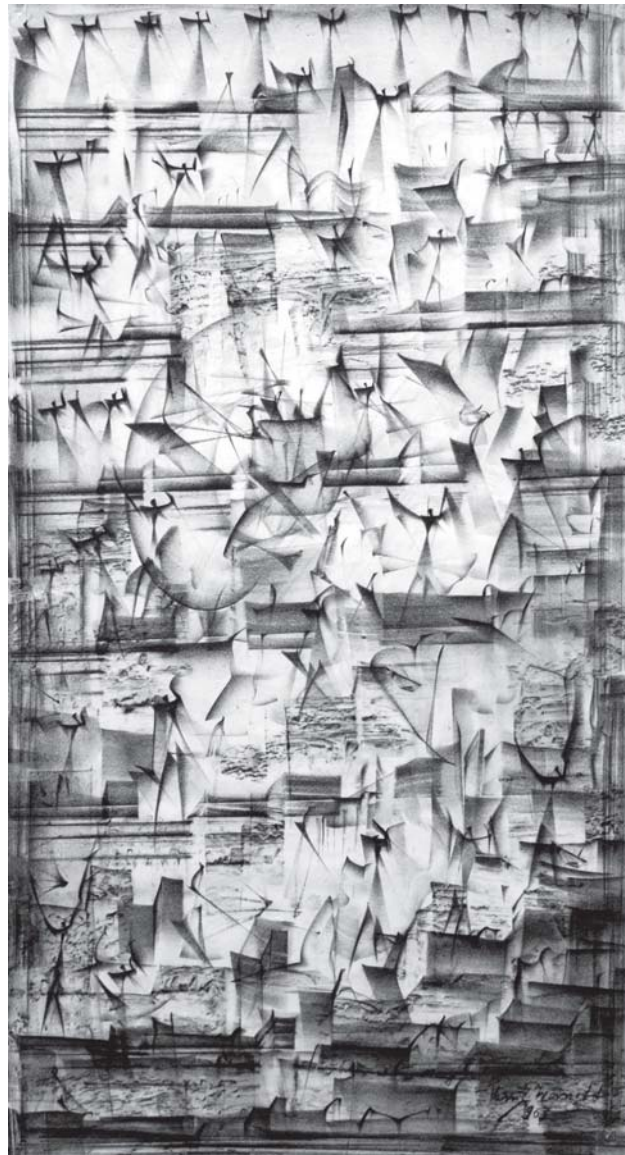
Васил Иванов беше свободен човек - човекът от барачката в квартал „Изгрев“, украсена с портретите на Ван Гог и Айнщайн, барачка толкова ниска, че той си удрял главата в тавана ѝ, за да каже веднъж: „Аз го пробих с глава и видях през

него небето.“ Свободен в студа, недоимъка, приятелствата, вярата, изкуството.

Художникът прави изложби в Будапеща, Лондон, Бейрут, Лайпциг, Източен и Западен Берлин, Женева, Ньой, Париж. Освен в тези градове негови творби има и в Ню Йорк, Сидней, Дюселдорф, Токио, Триест, Мелбърн, Москва. Създаден е и филм за него от режисьора и композитора Димитър Грива - „Пътят към Плеядите“. Сред почитателите му са Геннадий Рождественски, Леонид Коган, космонавтът Леонов. Говори се, че френски ценител е паднал на колена пред творбите му. Но все пак Васил Иванов остава непознат, в сянката на премълчаните и забраняваните явления, без изследвания за него и богатата литература в специализираните издания. Но малко щастие ли е да знаеш, че ако късметът ти е обърнал гръб, то духът ти е осенен с толкова богата даденост, че имена като Алеко, Бешков, Яворов, Далчев, Златю Бояджиев и Майстора спокойно могат да се съберат с теб - „гражданина на 21-ви век“, както изкуствоведът Кирил Кръстев нарича Васил Иванов.

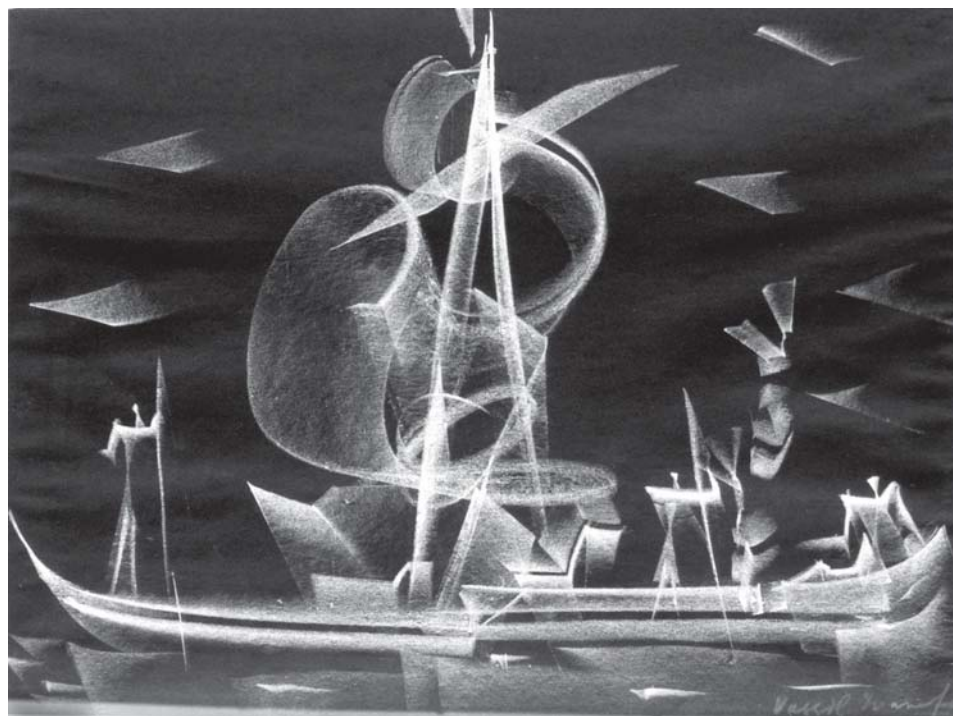
А всъщност какво по-голямо „забелязване“ може да има от това - Вселената да те дари със сетиво за самата себе си.

Калин Николов

От 60-те години на 20 век до смъртта си художникът работи върху цикъла „Космически рисунки“. Първата му изложба в 1964 г. е забранена, но след това той има поредица представяния у нас и в чужбина. Изкуството му е показано в галерии в Париж, Берлин, Лондон, Женева, Сидни, София и т.н. Анализаторите на тези изложби търсят аналогии с Хенри Мур, Де Кирико, Кандински, Дюфи, с конструктивизма и прочие. В известен смисъл В. Иванов получава популярност и признание, каквито малко български художници имат. И все пак Васил Иванов си отива самотен и неудовлетворен. Защото този художник, който е и дъновист, демократ, музикант, изконно носи в себе си стремежа към драмата. Той не се задоволява с първоначалните си успехи. Той не се задоволява и с нетрайните признания. Той търси „безпределността на Битието“ чрез изкуството и достига до метафорите на Космоса. Мистиката го разкъсва и затова той, който е дъновист, се чувства и воиник, той, който е самотник, иска да бъде в общество. В крайна сметка щастие, което бленува, по собствените му думи остава извън формите, които познава. Така тази драматична, но кротка личност, се явява не само отрицателка на тенденциите в изкуството, които съществуват у нас, но и на познатите политически схеми, и неволно попада под ваялка на митотворчеството и на идеологията. Посмъртно попада и под тежестта на незнанието. На негово име бе наречен клуб „Фантасти“. Но за каква фантазия става дума, ако не за такава, чиято ипостаз е човечността.

Димитър Грозданов, 28 октомври 2009 г.

Хората, които ще осъзнават света и материята по нов начин - като математическа функция, които чрез електронния мозък ще имат стотици нови решения на логичните истини, които ще летят с пределната скорост на фотонната ракета и ще измерват времето с функционалните часовници на летящите системи или ще спират неговото течение - тези хора ще имат и една нова естетика.

Но защо и ние, които живеем в зората на Космическата ера, да не можем да се доближим до нейната емоционалност? Това именно е сторил художникът Васил Иванов, като с удивителна творческа интуиция е надникнал в духа на настъпващата космическа действителност и с имажинерни, но пластично убедителни образи, ни кара да се вживяваме в естетиката на новото и бъдещото светопознание.

Като всяко голямо и истинско изкуство, тези рисунки, на които би завидял всеки конструктор, инженер и геометър - са една функция на Духа, въз основа на реалните показатели на съвременния живот. Те са проекция на душевни естетически изживявания. Те са само художествени еквиваленти на духа на епохата, на нейното съдържание, динамика, търсения и постижения, на новото човешко мислене и светоусещане.

Картините му настройват нашите сетива, съзнание и чувства на регистъра на победната музика на човешките завоевания, на свръххуманизма на бъдещото ни космическо гражданство. Изкуството на Васил Иванов е сериозно и възвишено.

На първия космонавт в естетиката на новото космическо изкуство - добър старт!

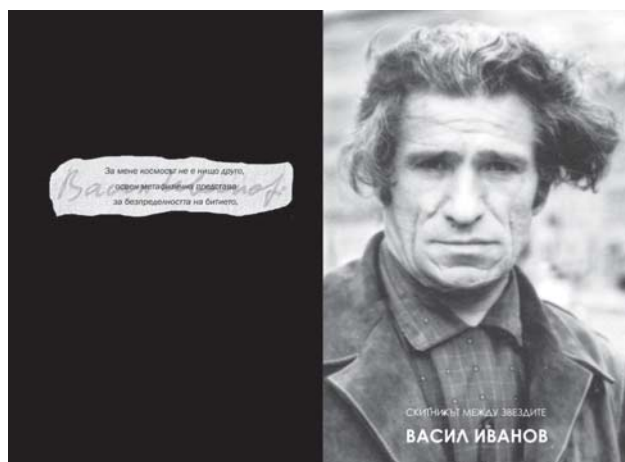
Кирил Кръстев, 10 май 1965 г.

Васил Иванов - художник, мой ученик от гимназията, направил си една колиба при дъновистите и там живее, а жена му, балерина, си живее в столицата. Чудни, лирични работи, които си рисува по памет. Купих две за музея. Той подари още една и на мене отделно две мънички. Сюжетите си черпи от околността, виждаш пейзажите край колибата му и из градината наоколо.

Из дневника на Чудомир

Пейзажи от Васил Иванов се намират в някои известни западни колекции, като тази на именития френски писател Ромен Гари. Рисунките са самостоятелни изказвания, които оглеждат поетичния мир на художника с лаконично достойнство. Това е тяхната гордост - те не разстилат евтина сетивна съблазън, а се стремят да се наложат с мисловната си съгъстеност. Тези сънувани метрополиси привличат с незнатния магнетизъм на видения, които оглеждат действителността, но редом с нея сякаш прозира и някаква друга тайна, пред която огледалата и фотографските апарати са безсилни. Името на тази тайна е Вечността. И човек би бил склонен да каже, че Васил Иванов не рисува никога нищо друго, освен тази тайнствена Вечност.

Петър Увалиев, 1962 г.

НА 17 НОЕМВРИ 2009 ГОДИНА ОТ 18 ЧАСА НА „ШИПКА“ 6, 2-РИ ЕТАЖ ЩЕ СЕ ОТКРИЕ ИЗЛОЖБА НА ВАСИЛ ИВАНОВ, ПО СЛУЧАЙ 100 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА ХУДОЖНИКА. В РАМКИТЕ НА ИЗЛОЖБАТА ЩЕ СЕ ПРОВЕДЕ ВЕЧЕР НА ВАСИЛ ИВАНОВ И БРАТСТВОТО С НЕГОВИ СНИМКИ, КАКТО И КОНЦЕРТ С МУЗИКА НА УЧИТЕЛЯ.

Космическите рисунки на Васил Иванов

Романтици се раждат във всички времена. Васил Иванов беше романтик във време на художествени регламенти и ясно предписани цели в изкуството. А той се яви като незаконна комета, отдаден на първичния си импулс и духовното търсачество.

Неспособен и нежелаещ да се адаптира към тогавашните канони, Васил Иванов следва вътрешния си глас и естествената си предразположеност към общуване с природата. Созополските морета и гората на Изгрева са любимите му мотиви. В спомените на един приятел и колега художник са запазили тези огнени волни феерии от цветовете и ритми. Пред очите ни се реят пейзажни сюити. Рисунъкът е зареден с енергия. В звука на баграта има живот. Този поклонник на Слънцето усеща тона на Битието, устрем е към вечните му дълбини. В графичните серии мелодията е лирично меланхолна. За романтика няма неизучена душевна територия.

Всичко това е преди Космоса. Преди художникът да се отдаде на безтелесното съзерцание. Преди да се появят вариациите на тема „Светове в пространството“ - единствени по рода си в българското изкуство. Видения на тържествуващ спектакъл в грандиозен космичен мизансцен. И неспирно звучаща музика. Като в ателието на художника. Защото стихията на музиката беше вечният спътник на Васил Иванов.

Ружа Маринска, 1994 г.

Кой всъщност е Васил Иванов осъзнах ясно едва преди година по повод честването на 100-годишнината от рождението на художника и организирането на изложба в СБХ.

Магнетична и харизматична, личността на Васил Иванов по някакъв странен магически начин кара всеки, който се докосне до нея, да остане завинаги „пленник“ на едно очарование и на дълбокото усещане за съпричастност. Творчеството на този артист, сякаш чрез вълшебство, привлича почитатели и не оставя равнодушен никой изкушен от любовта към изкуството. Спомням си как в детско-юношеските си години често и продължително различавах една книга, която и до ден днешен пазя, но така и не прочетох. Всъщност бях захласнат от илюстрациите ѝ. Тогава не запомних името на художника. Бяха необикновени - изглеждаха ми неръкотворни. Имах чувството, че са създадени чрез някаква непонятна за мен фотографска технология. Сякаш светлинни лъчи рисуваха фигурите и пространствата, които населяваха. Искаше ми се да потъна в тази необятност, разположена само върху една страница от книга.

Да твърдя, че тези илюстрации на Васил Иванов са повлияли на решението ми да стана художник, вероятно ще звучи претенциозно и пресилено, но съм сигурен, че поне на една стотна това е точно така. А сега, след като познавам малко по-добре творчеството му и съм се докоснал косвено, макар и мъничко, до неговата душевност, съм сигурен и в това, че по негов пример бих си избрал към какви качества да се стремя като художник.

Любен Генев, 30 октомври 2009 г., секретар на СБХ, организатор на изложбата

Светът на Васил Иванов привлича най-вече поради непрестанното присъствие на тази тревога, дори и в последните монументални фигури, които напомнят магичните гиганти на Хенри Мур, тези монолити на Духа.

Малкото, което Лондон е видял от творчеството на Васил Иванов, е достатъчно, за да му извоюва почитта на онези, които не са безчувствени към етичния ръст на художника. Днес българското изкуство се представява в Лондон от един-единствен посланик - Васил Иванов. И той наистина добре го представява, принудително мерен със световен мерник от зрители и критици, които нямат никаква представа за възходите и паденията на българското изкуство в България. Той ги привлича и покорява с дълбочината и изяществото си, с изтънчената си сетивност и с непресторената си духовност и затова той е винаги добре дошъл в Лондон.

Петър Увалиев, 1968 г.

**СБХ СЪС
СЪДЕЙСТВИЕТО НА
МИНИСТЕРСТВОТО
НА КУЛТУРАТА И
ОБЩЕСТВО БЯЛО
БРАТСТВО**

подготвя каталог

с картини на Васил Иванов по случай годишнината от рождението му. Съставител на каталога е Любен Генев.

Материалът за Васил Иванов е подготвен от Галина Герасимова

Световни учени и дипломата на Учителя

Международната конференция „Готското културно-историческо наследство в Нове и останалият римски свят“, състояла се на 18 септември 2009 г. в дните на националното културно-историческо наследство, отбелязани в Свищов, още веднъж напомни значимостта на избраната от Учителя тема за неговата дипломна работа в Бостънския университет: „Миграция и християнизация на германските племена“, издадена на Издателство „Бяло Братство“.

В една от работните сесии на конференцията,

председателствана от д-р Росен Милев, ръководител на Международния изследователски център „Дом Вулфила“ - София, бяха включени доклади, свързани с темата на дипломната работа на Учителя. Такъв доклад беше изнесен и от проф. Готфрид Шрам на тема „Вулфила и християнизацията на Балканския полуостров“.

В разговори по време на конференцията д-р Росен Милев подчерта удивителната далновидност по отношение на избраната тема от Учителя за ролята на епископ Вул-

фила в процеса на християнизацията на германските племена. Според д-р Милев нейната ранна разработка е оценила далновидно ролята на епископ Вулфила при формиране на християнските практики в Западна Европа до наши дни.

От името на Братския съвет един екземпляр от изданието на дипломната работа на Учителя беше връчен на д-р Ларс Мункхаммер, гост лектор на конференцията и директор на библиотеката на университета в Упсала - Швеция.

Митко Ненков

Директорът на градския исторически музей в Свищов Пети Доневи открива конференцията. Вторият отляво е д-р Росен Милев, а вторият отляво на последния ред е д-р Ларс Мункхаммер.

Фотоизложби за Рила

Месец октомври видя откриването на цели три фотоизложби за Рила като част от кампанията на „Граждани за Рила“ за запазване на планината от презастрояване, комерсиализация и строителство на спекулативни ски курорти. През лятото и есента чрез конкурс бяха събрани снимки на любители и професионалисти, илюстриращи неблагоприятното влияние на огромните потоци от хора, допуснати до циркуса на Седемте рилски езера, в сърцето на строго защитената територия на Национален парк „Рила“, чрез едно незаконно съоръжение - лифта от хижа „Пионерска“. Само за месец август 2009 г. статистиката показва над 30 000 посетители в района на Седемте рилски езера - повече, отколкото е целогодишната посещаемост за предишните няколко години.

Последиците са вече очевидни: неспазване на режимите на поведение в защитената територия, изхвърляне на боклуци и къпане в езерата, палене на огньове, ерозия на пътеките и сериозна опасност от ускорено заблзяване на езерата. Ерозията се подсилва и от абсолютно безконтролното движение на мотори и АТВ машини в циркуса. Все още запазе-

ната в мигове на усамотение красота и тишина на планината, както и непопъкнатият неин пейзаж и профил в комбинация с изброените опасности ни провокираха чрез средствата на фотографията и изкуството ние на свой ред да се опитаме да провокираме гражданите на София да се замислят, информират и изградят позиция относно случващото се на Рила.

Изложбата съдържа и снимки с много настроение от пешеходния поход „Обичам Рила, ходя пеша“ от Витоша до Седемте рилски езера, който през август тази година демонстрира ценностите и философията на ходенето пеша като най-адекватно и уважително поведение в планината. На 7 октомври беше открита изложбата „На кого е мила Рила?“ пред Народния театър „Иван

Вазов“. Последва откриване на нейната втора част на 23 октомври в метростанция „СУ „Св. Климент Охридски“ с официалното партньорство на Столична община, в присъствието на посланика на Ирландия Н.пр. Джефри Китинг и под музикален съпровод на дует „Ша-ша“ и състав от Националното музикално училище „Л.Пипков“. Трета част на изложбата беше открита с атрактивно акробатично шоу на артистката Бенита Примо в Халите на 24 октомври. Все още може да разгледате над 60 аранжирани по впечатляващ начин фотографии в Халите и метрото, където те ще останат до 20 ноември. След това изложбата потегля на „турне“ по градовете, като очакваме покани и съдействие за нейното показване.

Вера Петканчин

Пътуване до свещените места на Странджа планина

Идеята за подобно пътуване се обсъждаше сред приятели от години и като че ли сега дойде времето тя да се осъществи. На 21 и 22 септември 2009 г., наврх есенното равноденствие, сборна група на Братството от Варна, Шумен и Бургас предприе едно духовно пътешествие в Странджа планина. Духовно, защото минало, настояще и бъдеще се преживяха едновременно по един естествен и непринуден начин.

Ето и хронологията на събитието. Началото е на 21 септември 2009 г., когато рано сутринта тръгнахме на два лъча: единият - от Шумен, а другият - от Варна, и се събрахме в гр. Бургас за утринната Паневритмия. След изиграната голяма и хармонична Паневритмия нашите домакини от Бургас ни поканиха в техния братски салон на братска закуска.

Това, което ние, шуменци, успяхме да видим между Паневритмията и закуската, е уникалният фестивал на пясъчните скулптури, чиято тазгодишна тема бе „Приказни герои“. На площ от 5 декара от 3 300 тона пясък, специално устойчив на дъжд, се насладихме на внушителната гледка на пясъчните фигури на герои от популярни приказки от „Дядо и рѝпа“, „Жана д' Арк“, „Снежната кралица“ и др.

Последва богата братска трапеза, приготвена от братята и сестрите от гр. Бургас, за което сме им благодарни. Точно по обяд всички заедно, домакини и гости, посетихме братското място в кв. „Меден рудник“. Брат Ангел, ръководител на Бургаското братство, разказа за историята на мястото и за бъдещия проект за изграждането на братски център. Мястото заема 11 декара и се намира в най-високата част от Бургаския залив, под самия Бели връх (270 м) - място, обозначено от Учителя. С идея за бъдещето направихме духовен наряд за създаване на благоприятни условия за устройване на братския център.

След раздялата с нашите домакини сборната

група на Братството продължи към следващия обект - Бегликташ (българският Стоунхендж). Името може да се разтълкува като „данъчен камък“, т.е. „място за даване на данък към Бога“. Това е древно тракийско светилище и се намира в близост до гр. Приморско, в гориста местност. Тук, подобно на малък остров сред морето от зеленина, на площ от около 10 декара, се издигат големи каменни блокове, които впечатляват с внушителните си размери. Някои от тях са правилно оформени и достигат тежина около 15 тона, други са естествени образувания и имат височина на двуетажни сгради, видимо разхвърляни. В комплекса ясно се откриват т.нар. долмени - камери за пощещение, високи площадки за ритуална дейност, тесни пролуки и тунели, както и полегалите плочки на един слънчев часовник. Запознавайки се с мястото, ние добихме усещане за древна духовна школа с всички признаци на слънчеви практики. Това място като че ли омагьосва. Никой не искаше да си тръгва, но ни предстоеше път.

Следващата ни спирка беше Ясна поляна - село, където е направен първият опит за толстоистка братска комуна в България. Тук посетихме единствения музей на Толстой и на неговите последователи

тели в България и открихме връзката му с Учителя и Бялото Братство. Не е тайна, че Толстой умира на път за България, за което Учителя казва: „Той тръгна, за да се срещне с мен, но закъсня.“ За отбелязване е, че музеят се явява и като културно средище и е домакин на различни културни прояви, поддържа и тесни връзки

с музея „Ясна поляна“ в Русия.

Вечерта приближаваше и ние пристигнахме в гр. Малко Търново. Спряхме на самия център на малкия град и веднага с първите стъпки ни посрещна приятна изненада: паметник на дядо Благо - Стоян Русев, познат тук като детски писател, а за нас - като един от най-преданите ученици в Школата на Бялото Братство. Може би това е единственият паметник на ученик от Школата на Учителя.

Последва ново пре-

дизвикателство. Нашият гид - сестра Зоя от Бургас, беше уредила среща в католическата църква - център на българските униати. Посрещнати бяхме от пастор Люсиен - поляк, който вдъхновено ни говори за историята на българското униатско движение и за неговата роля за просвещението на българския народ. Пасторът го-

вори много убедително за целта на униатството - обединението на всички християни. Забележителност на църквата е стара икона на Св. Богородица, подарък от братята поляци за братята българи в годините на робството. Иконата е копие на най-старата икона на Св. Богородица, направена от ап. Лука. Напуснахме църквата удовлетворени от чутото и видяното. И това беше краят на първия ден.

На празничния 22 септември рано сутринта преди изгрев слънце всички заедно отпътувахме към мястото за Паневритмия. Нашите домакини бяха избрали висока поляна, откъдето се откриваше просторна гледка във всички посоки и като че ли тук беше сърцето на Странджа планина. След слънчевия изгрев последва празничен

духовен наряд и Паневритмия. Случайно или не, играещите Паневритмия бяха 72 души, от които шестима музиканти. Толкова, колкото са били в Школата на Христос. Всички бяхме в приподигнато настроение, както може да се чувства човек след игра на Паневритмия сред красивата панорамна гледка, на чист кристален въздух, при ясно слънце, под небето без нито един облак, и най-вече от топлото братско общуване. Последва закуска, а после продъл-

жихме към следващия обект на пътуването си - посещение на известните светилища на Бастет и на Аполон в Мишкова нива. Преминахме необходимите формалности - списъци и граничен контрол, телените заграждения на граничната зона. Съпровождаха ни екскурзовод и граничен полицаи.

Първо посетихме предполагаемото светилище на Бастет, което се намира до най-високия връх на Странджа - Градище. Тук, в тесен каменен дол, на плоска скала, се открива едва доловимо образ на котка - символ на богинята Бастет. Нашата екскурзоводка ни разказа красивата легенда за обожествената царица Бастет - история, в която са намесени ясно-видката баба Ванга, Людмила Живкова, Кръстьо Мутафчиев и др.

А ето и малка справка за Бастет (Баст), богиня от Египетския пантеон. Тя е покровителка на радостта, любовта, плодородието и веселието. Според други източници тя е Слънчево божество, сестра-близник на Хор, и следователно дъщеря на Озирис и Изиди. Бастет е изобразявана с тяло на жена и глава на котка. Център на култа е бил град Бубастис, намиращ се на изток от делтата на река Нил. Там според Херодот се намира и един от най-хубавите храмове със статуя на богинята. Ето и преданието на Ванга: „Дори и да намерят този саркофаг, няма да могат да разчетат писмото. А то е много важно! Защото с него е записана историята на света - две хиляди години преди на-

шето време и две хиляди години след него. Този саркофаг е скрит по нашите земи от хора, които са дошли по вода от Египет. Вървели са с камили. Имало е роби, войници и висши началници. Една нощ при пълна тъмнина и при пълно мълчание ковчегът е бил спуснат надълбоко и е зарит с огромно количество пръст, а хората, които са участвали в тази работа, до един са избити на мястото. Така тайната е запечатана с потоци невинна кръв, за да дочака времето, когато ще бъде открита, показана на бял свят и разгадана от хората. Това е едно хилядолетно послание с безценна стойност.“ Това е мистика, с която е осеяна цялата земя българска, феномен, за който Учителя казва: „Богове са ходили по тази земя.“

Групата продължи пътя си, като се изкачихме

Скулптура на Бастет

на най-високия връх в Българска Странджа - Градище, 710 м. Оттук се любвахме на красива панорамна гледка, а на юг, само на километър, е границата с Турция.

Дойде ред и на Аполонното светилище в Мишкова нива. До него стигнахме, като вървахме пеша няколко километра по черен път сред гориста местност. Точно по обяд, на деня на есенното равноденствие, бяхме в центъра на светилището. Двата концентрични кръга от големи каменни блокове, и в центъра им - полуразрушена куполообразна камера, създадоха усещането за тайнственост и мистичност - и съвсем спонтанно всички заедно направихме духовен наряд за благополу-

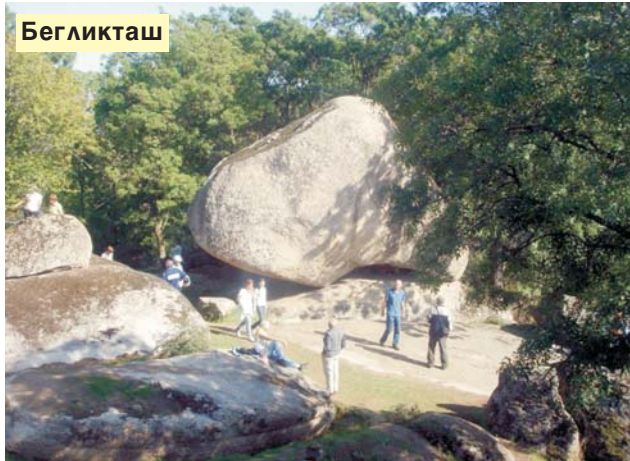
чие и духовно просветление на българския народ. След наряда всеки си намери място и занимание: някои свободно съзерцавахме, други на групи водеха приятелски разговори. Всички бяхме щастливи и това продължи до 16.00 ч. Предстоеше ни завършване по родните места. Преди раздяла по стара традиция направихме братската трапеза. След топло сбогуване на двете братски групи, варненската и шумненската, потеглихме за родните места.

От дистанцията на времето можем да оценим случилото се, а то е следното: сборна братска група от триъгълника Варна, Шумен и Бургас прекара два дни в пътешествие по Странджа планина. За първи път Братството в деня на есенното равноденствие - 22.09.2009 г., направи духовен наряд и изигра голяма и хармонична Паневритмия в най-южния български град - Малко Търново. Тук, на самата граница с Турция, се извърши онова свещенодействие, което е път за реализиране на идеите на новата планетарна култура за пообратимостта на народите. Тук съвсем неочаквано на пътя ни излезе дядо Благо, идвайки да ни покаже, че Братството работи заедно както горе, така и долу, на Земята.

А Странджа планина съвсем не е случайно място. Тук се намират най-големите екологични паркове в България - мястото, където урбанизацията не е заличила фолклора, обредния календар и празниците. Странджа е център на хилядолетна духовна култура, пример за което е нестинарството - друга неразгадана тайна. Това, което се знае, е, че танцуващите боси върху жаравата нестинар имат силна вяра в Бога и преминават през огъня само след морално пречистване. Неслучайно новината за изиграната Паневритмия бързо се разнесе сред местните хора и те бяха готови да я приемат като нещо естествено, случващо се на тази Земя.

А. Атанасов

Бегликташ

Новини от Шумен

Слънчеви признания

На 19 октомври 2009 г. в РБ „Стилиан Чилингиров“, гр. Шумен, се проведе среща с Иван Манев, автор на книгата „Ключът към абсолютното“, издадена през 2005 г. в гр. Дупница.

Иван Манев е роден през 1950 г. Завършил е математика в СУ „Св. Климент Охридски“. Медалист е от олимпийските игри в Москва през 1980 г. и 15 години е шампион на България по каяк, затова е известен в приятелските среди като „Иван шампиона“. Занимава се с математика и с философски изследвания на човешкото мислене. Иван Манев притежава дългогодишен опит в природосъобразния начин на живот и духовното усъвършенстване. Той е интересен събеседник и голям почитател на българската Природа. Книгата „Ключът към абсолютното“ е опит да се разкрие най-великата тайна на всички времена - пътя към Истината, който е път на правата мисъл на човека. Единствено чрез развитието на ума и чрез дълбоченото мислене човек се превръща в истински човек и му се открива пътя към безкрайното знание. В книгата авторът описва своя опит за изграждане на една логическа система за постигане на Истината, която се основава на интелектуална и физическа активност, на духовно търсене и откриване на ръководството на „Вътрешния учител“,

който е самият Бог.

На срещата присъстваха множество граждани и младежи средношколци. Иван Манев успя да създаде интерес към представената от него проблематика, а именно - към стремежа към нравственото и духовно усъвършенстване. Това може да направи само човек с дългогодишен опит и високи постижения.

На 20.10.2009 г. в ХГ „Елена Карамихайлова“ в гр. Шумен Елена Ка-

царска от гр. Дупница откри за втори път своя самостоятелна фотоизложба под надслов „Пътуване към себе си“. Тук трябва да се отчете идейния контекст на изложбата, изразен чрез мотото на авторката, а то е следното: „Животът е ПЪТ! Път, който всеки от нас трябва да извърви. От нашия избор зависи доколко пътуването до крайната цел ще бъде приятно, красиво, пълноценно или изпълнено с мъка, болка и са-

ммота. Имаме уникалния шанс да се родим и да живеем ТУК и СЕГА! Има Висша Причина за това. Но дали оценяваме по достойнство Шанса и дали осмисляме истинската стойност на „Кредита“, които ни се дават от Природата - да общуваме с Любов помежду си, да творим с Въдъновение и да даряваме с Добро света. А Светът е създаден СЪВЪРШЕН. Несъвършенствата създаваме самите ние - с негативизма, с безлюбие и егоизма.

Откривайки Красивото, Доброто, Божественото в другите и във всяко творение на Природата, откриваме и частца от себе си. Откриваме, че всички сме ЕДНО и трябва да живеем в ДУХОВНО ЕДИНЕНИЕ и РАЗБИРАТЕЛСТВО!“

Множеството от фотоси на изложбата представляват едно откриване на доброто, красивото и Божественото в другите и във всяко творение в Природата. Животът е съвършен и ние трябва да виждаме неговата съвършеност и красота - и само така ние можем да намерим себе си. В този път към себе си ни помагат запечатаните мигове на красота, обич и доброта във фотосите на Елена.

Шуменската братска група благодари и на двамата творци и автори за предоставената възможност да се запознаят с тяхното творчество.

А. Атанасов

Може ли човешкото сърце да издържи толкова красота? Феерия от багри, емоции на удивление и приказна самота, мигове на размисъл за Сътворението и частичките Бог, които светят и пулсират в нас! Въдъновяващи пориви за сливане с море, върхове, небе, есен и любов!

върхове, през чистата огненочервена обич на Слънцето, до яростния вик на морските вълни! Изпращат зов за доброта, светлина, чистота и благоговение пред Природата! Всички те ни карат да се впуснем в най-дългото и трудно пътуване към себе си - за да открием, че сме

Елена Кацарска на откриването на изложбата

Безкрайни зелени поля, над които летят вълшебни коне и магически тайни! Слънце - в душите ни, жадни за обич и нежност! Път, по който непременно трябва да преминеш!

Думите са безсилни да опишат мислите и чувствата ми при всяка среща с изкуството на Елена Кацарска от гр. Дупница. Тези признания направих лично и при втората ѝ изложба в гр. Шумен - в Художествената галерия „Елена Карамихайлова“. С искрено вълнение и трепет пристъпвам към съприкосновение с подарените от нея мигове от Вечността. Защото те оставят неизлечими следи в съзнанието. Фотографиите ѝ говорят с много гласове - от тихия шепот на отразените в езерни води рилски

малките капчици роса в паяжинката сред цветята, отронените есенни листа в тъжните води на реката, брилянтните лъчи в искрящата белота на снега. Дори и в самотния камък, който си тежи долу на мястото, но и незнаяно как „виси“ горе във въздуха - напук на всякакви закони на гравитацията. Свещенодействие, което ни отваря вратите към друг свят и ни напомня, че животът е далеч по-загадъчен и прекрасен, отколкото можем да си представим.

Благодаря на Елена за духовния празник, който ни подаря! Мога да кажа, че в нейните „картини“ душата ми лети и пее, слуша със затаен дъх великата симфония на Бога!

Татяна Карова

Приятел

Една от изявите на последователите на Петър Дънов през изминалия месец бе в Самоков. Тя беше отражена в местните средства за масова комуникация: вестници и телевизия. Ето какво казва главният редактор на самоковския седмичник „Приятел“ Тодор Попов: „Ми-

личното име на Дънов събра в читалнята на Общинската библиотека „Паисий Хилендарски“ на 23 октомври рядко виждана за подобни срещи в днешно време многобройна аудитория.“ За Учителя и основаното от него Бяло Братство говори Андрей Грива. По случай 145-годиш-

нината от рождението на Петър Дънов председателят на Общество „Бяло Братство“ представи пред слушателите живота и дейността на Учителя като богослов, писател, философ и учител във всемирния смисъл на тази дума. Лекторът отговори и на поставените му въпроси.

Концерт от песни на Дънов под надслов „Музика на Светлината“ изнесоха Йоанна Стратева - цигулка, и Анна Каралашева - виолончело. Те изпълниха „Любовта е извор“, „Песен на зората“, мелодии по библейски текстове, както и вариации по народни мотиви. През цялото време на екран бяха проектирани мигове от живота на Дънов и на Бялото Братство, кадри от очарователната природа, която ни заобикаля. Присъстващите можаха да видят подредените във фоайето на библиотеката книги от Петър Дънов и произведения за него и за делото му, както и няколко пана със снимки, посветени на същите теми.

Гостоприемните домакини бяха подготвили и коктейл. Изявата бе посветена и на 150-годишния юбилей на читалище паметник „Отец Паисий“, който предстои да се чества.

Празник на народните будители

В секи народ си има своите духовни празници. Един от тях е 1 ноември - Денят на народните будители. Той вдъхнови Вокална група „Дъга“ от гр. Пловдив с ръководител Надежда Табакова да подготви поетично-музикална програма, която бе представена в градовете Казанлък и Велико

Търново по покана на братските общности. В гр. Казанлък програмата бе изнесена в залата на галерия „Рувел“ сред уюта и колорита на картините на художника Румен Велев, където изпълнители и гости се потопиха в света на красота, традициите и просветителския дух на казан-

лъчани. Във Велико Търново просторната зала на Общината се изпълни с много гости, които съпребяха мигове на поезия, музика и слово. Бяха изпълнени песни от Учителя Беинса Дуно, Добри Христос и Жела Николова. В духа на светлия празник бе изнесена от Хари Салман лекция

на тема „Христос и пробуждането на човечеството“. Финалът на гостуването бе в братската къща в Арбанаси, където домакини и гости пяха заедно песни на Учителя.

Сърдечно благодарим на всички, които направиха срещата празник на духа български - силен и жив от векове за векове.

Н. Табакова

Учителя, Хегел и изкуството

КРАЯТ НА ИЗКУСТВОТО ВЪВ ФИЛОСОФИЯТА НА ХЕГЕЛ И НОВИЯТ ДУХОВЕН ИМПУЛС НА УЧИТЕЛЯ

В тази статия под понятието „край на изкуството“ няма да разбираме такъв край, какъвто сме склонни веднага да си помислим, т.е. прекратяване на продуктивността на творческите личности и приключване на художественото изобразяване като изкуство, а ще разбираме такъв край, който е завършек на една определена цел на изкуството, което се е идентифицирало досега само с нея. Идеята за такъв край е формулирана за първи път от един от най-великите философи в историята на човечеството - Георг Вилхелм Фридрих Хегел (1770-1831), и по-долу накратко ще разгледаме нейното развитие и връзката ѝ с Учителя.

За Хегел културните форми на изкуството, религията и философията имат един и същ предмет - и това е Абсолютното, Бог. Те обаче се различават в трактовката си за Него и всяка по различен начин съдържа в себе си същността на Абсолютния Дух. Изкуството има за основно съдържание възприятието на Духа в сетивна форма, религията - мисловната и душевна представа за Него, а философията го схваща като чисто понятие в мисленето.

Хегел разделя изкуството на различни етапи, проявяващи се в историята. За него изкуството има мисия да съчетае материята на земното с духовното на Небесното, да бъде мост между човека и Бога. Според него само изкуството на Древна Гърция най-пълно изразява тази цялостна идея - тъждеството на форма и съдържание, на духовна идея и земно въплъщение, която намира реализация в сетивната действителност като творба на изкуството. Всяко изкуство преди древногръцкото е съдържало повече форма, от-

колкото съдържание, а всяко изкуство след него - повече съдържание, отколкото форма. В най-старите образци на изкуството формата преобладава над съдържанието, титаничните постройките на миналите цивилизации издават тяхната вътрешно заложената задача да завладеят материалния свят, да работят с грубата материя и да я подчинят все повече и повече на човешкия дух. В по-ново време виждаме обратното - вече ги няма тези грандиозни, монументални творения от камък, които ни карат да се възхищаваме на самата идея за колосалност на материалното и самото съдържание на изкуството като впитане на идеи в творческия акт е взело връх. Все повече мисловното в изкуството е вземало превес и то е загубило тъждеството си на сетивност и духовност.

Затова и след древногръцката епоха можем да говорим за един разпад на самата идея на изкуството и за минаването ѝ в друга форма, и това е по същността си формата на религията. С това Хегел съвсем не иска да каже, че всяко изкуство преди и след древногръцкото е лъжовно и не заслужава внимание, а че, схванато от рационалната рефлексия, логиката на тази историчност ни показва истинността на неговите идейни положения.

За такъв край на изкуството говори Хегел, защото според него то има в самото себе си своя времеви предел, своята граница на истинност. Същината на изкуството, най-истинското му проявление, вече е факт, реален факт, и това е станало в епохата на Древна Гърция. От това време към нас Духът вече се свива в себе си, влиза навътре в себе си,

затова и края на изкуството всъщност се явява едно начало на религията, или казано от друг аспект, начало на все по-засилващата се душевна дейност на човека, насочена към самото човешко същество. Така и ако за нас Духът се извява сетивно чрез изкуството, в един момент, макар и това сетивно да се запазва, неговото истинско съдържание преминава в друга, по-висша, ментална форма.

За Хегел целта на изкуството е сетивното изобразяване на самото Абсолютно. Оттук можем да извадим извода, че когато вече Абсолютното няма да има нужда да се изразява сетивно, т.е. физически и материално, ще настъпи свършекът на изкуството. Би могло наистина да има и такива тълкувания, но те ще трябва да изчакат времевата на пълно одухотворяване и преминаване на материята в един по-висш еон на съществуване. Но тук аз съм по-склонен да разглеждам нещата

по друг начин - да направя разлика между творчество и изкуство. Творчеството е самата потенция на Бог, както и потенция на човека, а изкуството е нейна проява, една от нейните земни форми. Затова, и когато Абсолютното чрез творчеството във формата на изкуство няма вече да има нужда да се изразява сетивно, ще настъпи и края на това изкуство като определено творческо изразяване на Абсолютното. Може би в далечното бъдеще изкуството ще достигне своя край на изразност и творчеството ще се развие в друга форма, а Абсолютното ще триумфира във възродени нови идеи за самото себе си.

Ако следваме логиката на Хегел, то действително изкуството все повече ще се променя, все повече ще деградира, и до известна степен изкуството на XX век дава подобни насоки за размисъл. Един привърженик на Хегеловите идеи от началото на XXI век

трябва убедено да твърди: „Световното изкуство деградира, изкуството умира, Духът го няма в него, Духът е избягал и е заменен с нещо друго.“ Но ако същият този привърженик възприеме идеите на Учителя, трябва да каже следното: „Духът вече не може да се задоволява със старите форми на изразяване, със старите норми и със старото, по човешки протълкувано съдържание на изкуството.“ Духът може и да запази структурата на формата си, но не и своето съдържание в изкуството. Той може и да се изразява под формата на песен, композиция, танц или рисунък, но съдържанието му ще бъде друго, а може дори и формата му да претърпи изменения. Новото съдържание ще е изкъпано от дъжда на новото Божествено, което идва и е дошло. Новото идва в къщата на старото, изчиства я, подрежда я, достроява я, а може дори и да я препострои. Това прави Учителя с творчеството си. Това са неговите песни, композиции и Паневритмия. Това са именно песни, композиции и танци, обаче с ново съдържание, възрожденна форма и структура, с ново смислово ядро и нови идейни сили. Нима Учителя не прави точно това, за което копнее Хегел, нима не възобновява тъждеството на формата и съдържанието, но този път не в скулптури, фигури и картини, както правеха древногръцките майстори, а в песни, композиции и движения? Така Духът все още е жив в изкуството, възроден и обновен, и нямаме право да говорим все още за абсолютен край на изкуството.

Хегел е бил прав от своята позиция и от своето време, но след идването на Учителя нещата са се променили достатъч-

но, за да можем да кажем, че на изкуството е даден нов живот, нов подем и възраждане на самата му идея. Ако за досегашния философски поглед изкуството наистина изразява Абсолютното в сетивна форма, то сега трябва да кажем, че след идването на Учителя на човечеството като цяло му е даден нов импулс, много по-мощен и духовен, несрещан от времето на Христа до наши дни, и самите понятия за сетивно и духовно са много по-възвисени за самото цялостно съзнание на човека. Човечеството и всеки индивидуален човек сега имат много по-голяма способност да възприемат по-висшите идеи, отколкото човекът по времето на Хегел или преди това. Затова и едва с Учителя започва началото на нещо ново, каквото е например окултната музика, или въобще започват да се изнасят на човечеството неща, свързани с окултното творчество и изразяване.

Край на изкуството в Хегелов смисъл е оправдан, но ние трябва да мислим отвъд него, да го продължим и да кажем, че самата ни идея за сетивно и самата ни идея за духовно е вече променена и те си съответстват в акта на творчеството по един по-друг, по-нов и по-развит начин. Съзнанието на човечеството се развива, а заедно с това - и неговите идеи. Същото важи за религията и за философията. Заедно с изкуството и науката те преминават все повече в една обща форма на чиста духовност, която трябва да завладее сърцата и мислите на човечеството. Бъдещето е отправило светлината си към нас и ние трябва само да я потърсим в духовната интелигентност на мислите и в свещените стремежи на сърцето си.

Деян Пенчев

Света Теодора - пътят на една блудница

Това е историята на една жена, която можем да наречем убийца, блудница, царица и светица - една жена, за която знаем малко. Може да се каже, че животът на света Теодора е летопис на една раздрана от греха душа, вкусила от всичко, което светът може да ѝ предложи, за да се върне към това, за което винаги е жадувала.

Родената в дома на пристанищен кръчмар Анастасия пие с пълни шапи от разкоша на византийския двор като царица Теофана, но намира гибелта си на големия площад в Преслав и бива наречена Теодора. Съпругата на император

Никифор Фокас се е славила с поразителна красота и не случайно е била наречена „втора Елена“. Всъщност младата търговица на вина се възкачва на престола преди Никифор, като съпруга на император Роман II Лакапин. Страстно влюбена във Фокас, коварна и властолюбива, тя отравя Роман и след смъртта му става регентка. Самият Никифор е талантлив пълководец, ползващ се с подкрепата на войниците си, и лесно се справя с последната останала пречка към двореца на Порфирородните - със стария си враг, патриция Йосиф Вринг.

Съвсем скоро след то-

ва Никифор Фокас се жени за Теофана и е коронясан за император. Той назначава за началник на флотата последния останал жив богомил във византийския двор - Никита Странник. Воин и черноризец по душа, новият император рядко и сдържано дарява огнената си съпруга с ласка и се отдава най-вече на молитви и пост. И никак не е чудно, че скоро тъмната кожа и гъстите черни коси на един от неговите пълководци - арменецът Йоан Цимисхий, ѝ напомнят за бурната наслада на нощта. Така Теофана е отново заслепена от безумна любов. С добре премерени ходове Йоан

запленява сърцето ѝ, и тя не разбира истинските му мотиви - жажда за мъст и власт. В това време Никифор Фокас, вече предупреден от незнаен монах за скорошната си смърт, панически строи бойни кули и се огражда с тежка стража. Той прокужда Йоан Цимисхий от двореца и го командирова в далечните азиатски провинции на империята. Но страстта на царицата към снажния арменец се усилва още и тя ходатайства за връщането на Цимисхий.

Императорът подозира, че се готви заговор, но не знае, че тайно всяка нощ Йоан Цимисхий и Теофана сплитат тела в

любовен танц. Той не предполага, че ще бъде предаден не от друг, а от собствената си жена. Царицата помага на арменец и на заговорниците, като ги вкарва тайно в двореца и им осигурява достъп до покоите и спалнята на владетеля. Добре и хитро организирано, покушението срещу Фокас е успешно. Чак когато го вижда, посечен и потънал в локва от кръв, когато я жегват застиналите, студени усмивки на заговорниците, Теофана започва да усеща какво е сторил. Не след дълго подозренията ѝ се потвърждават - Йоан Цимисхий никога не я е обичал. Болката ѝ на отхвър-

лена и излъгана жена е примесена с неутешима скръб по Никифор - тя жадува да се озове в прегръдката му отново. Изцяло съкрушена, царицата понася още един тежък удар - новият император я гони от двореца и тя е заточена в манастир, където роби и нубийски блудства с нея и я насилват. Въпреки че е държана в строг плен със забрана за излизане извън пределите на светлата обител, тя, предрешена като войник, успява да избяга. Същата вечер Йоан Цимисхий дава прием в чест на пратениците на българския цар Петър.

продължава на стр. 8

Света Теодора - пътят на една блудница

от стр. 7

Преоблеченият воин прави силно впечатление на императора и той го кани на приема, като даже го кара да му изпее нещо пред всички. Теофана познава много добре вкуса на Цимисхий и красивият ѝ глас донася любимата му песен. Но удоволствието на Йоан не трае дълго - бившата му съпруга завършва с тъжна балада за убийството на Николфор Фокас. Залата застива, всички разбират кой се крие зад доспехите. Йоан Цимисхий свежда поглед към земята, а царицата бързо напуска двореца.

Княз Бенеамин, който е сред пратениците на цар Петър, веднага иска разрешение от императора да напусне пиршеството и настига Теофана. Тази среща я разтърсва, защото византийката дълго време е копняла за ласките му и неведнъж го е канила в покоите си. И с ридание започва да го укорява, че късно я търси за любов - бисерите на душата ѝ са разграбени, тялото ѝ е поругано, а на престола седи вече друга жена. Но Боян не отива при нея за път - той ѝ говори за нещо далечно и непознато, нещо, което я пленява и тя го чувства близко. Строгийт му глас пронизва изтръпналото ѝ сърце и буди непознато

усещане - болка и радост се сливат в едно. Унесена, Теофана притваря очи, а Бенеамин си тръгва безшумно - както е и дошъл. Тя разбира, че само една тайна не е разгадала - тази на страданията.

Не след дълго стъпките ѝ я водят до България - земята, която някога е презирала. С разранени, боси крака, тя скита по българските планини, за да търси това, което е загубила. И когато среща първите богомили, тя още жадува за тъмните очи на Боян. Но не знае, че ни-

кога вече няма да зърне княза, не и на този свят. Наистина, странна участ свързва тях - страшната блудница и девствения маг: във Византия ще умре от българска клевета съзрцателят, а Теофана ще намери смъртта си в Преслав по ромейска повеля.

Това, което вижда в тази чужда, корава земя, я разтърсва дълбоко. Гладни, парцаливи хора, криещи се в гори и планини, сплитачи костеливи ръце в молитва. Мрачни сенки на мъже, жени, старци и моми - те се мо-

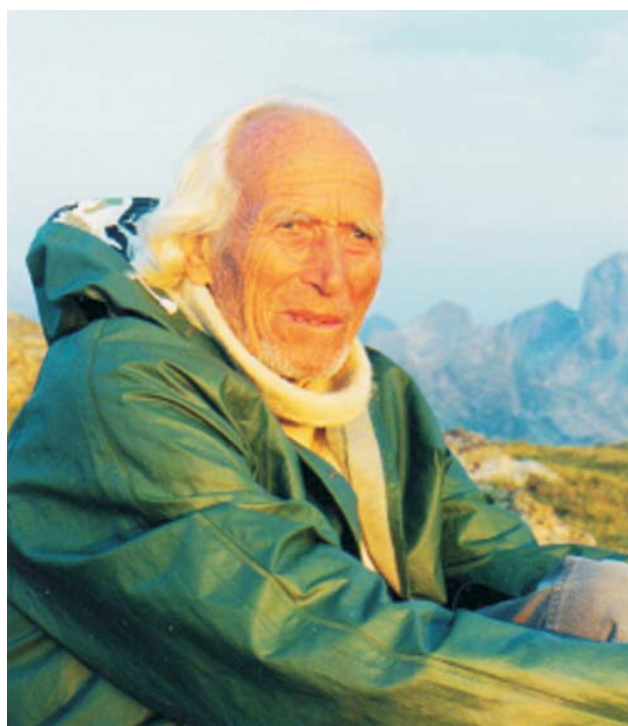
лят за тези, които ги гонят, те се молят за България, която осиротява. Богомилите приемат Теофана радушно, като блудна дъщеря, завърнала се в бащиния дом. И там, в хралупите на българските балкани, една царица разказва с ненавист за Византия, където е грешила цял живот; говори за злато, накити и съблазън, за суетна власт и нечути престъпления. Там, в дивите гори, тя риде, а с нея плачат и богомилите. С нея се молят, нея утешават. А очите ѝ срещат очи, които с радост отиват при вериги и тъмници, които не се боят от огън и клади. И тя не забравя тези, които я посрещат като робиня на Исус, не забравя думите им: „Меч се остри за тебе тук - на Земята, а там - на небето - се плете венец!“

Теодора отива в Преслав да заклеми боляри и сановници, църковници и патриарх, да изобличи предателството и порока. В деня, когато последният апостол на богомилството, летописецът на движението Симеон Антика, е обгърнат от пламъци на площада в Преслав, тя пада, посечена от меч. Но там не я познава никой, само един глас пита отдалеч: „Не е ли тази Теофана, развенчаната царица на Византия?“

Радислав Кондаков

Сава Симеонов

Сава Симеонов, известен на всички като Сава, е роден на 30 ноември 1922 г. в с. Мърчаево в заможно семейство. Когато момчето е на три години, баща му се отказва от алкохола и цигарите, става вегетарианец и заедно със свой приятел участва във въздържателно дружество, а по-късно те основават и вегетарианско дружество. Майка му се запознава с последователки на Учителя и също става вегетарианка. Елена Хаджигригорова я въвежда в Учението. Заедно с майка си малкият Сава посещава беседи на Учителя в къщата на Петър Киров. След голямата бомбардировка на 10 срещу 11 януари 1944 г. като телефонист от Школата за запасни офицери Сава Симеонов е изпратен в Радомир. От там редовно е ходил до Мърчаево, за да се среща с Учителя. При първата си среща с него той получава отговор за това как да издържи на изпитанията в казармата като вегетарианец. Учителя му казва: „При втората им среща Учителя строго го пита: „Ти защо бягаш от казармата? Ти ще си там, където падат бомбите, и ще помагаш!“

Третата им среща е решаващ момент в живота на брат Сава. След братски обяд в родната му къща Учителя подава на Савата едно томче и му говори. Тогава брат Сава е свидетел на това как да издържи на изпитанията в казармата като вегетарианец. Учителя му казва: „При втората им среща Учителя строго го пита: „Ти защо бягаш от казармата? Ти ще си там, където падат бомбите, и ще помагаш!“

на, слага си свитите юрци един върху друг, жвата на брат Сава. След братски обяд в родната му къща Учителя подава на Савата едно томче и му говори. Тогава брат Сава е свидетел на това как да издържи на изпитанията в казармата като вегетарианец. Учителя му казва: „При втората им среща Учителя строго го пита: „Ти защо бягаш от казармата? Ти ще си там, където падат бомбите, и ще помагаш!“

брат Сава за това, че в селото за него няма благоприятни условия.

Премества се в София, за да учи и живее при Йорданка Жекова на Изгрева. Впоследствие му даряват парцела, където сам строи триетажна къща при купонна система и липса на материали. Завършва я в края на 1969 година. В тази къща брат Сава съхранява лични вещи на Учителя, а също и предмети от разрушения салон на Изгрева, пази реликви от Търновските събори, оригинала на Пентаграма. Някои от тях са съхранявани от братя и сестри повече от 30 години. Сава Симеонов работи като строител мозайкаджия в бригадата на Борис Николов. След задържането на брат Борис той става отговорник на бригадата. След 1964 година брат Сава я напуска и работи сам по обектите. Дори и на преклонна възраст той успява да работи заедно с по-младите хора от Братството и така да им предаде от огромния си опит.

Животът на брат Сава е път на ученик, изпълнен със смирение и вяра в неговия Учител и приложил на дело неговото Слово.

Абонамент:

- за три месеца - 10 лв.;
- за шест месеца - 20 лева;
- за 12 месеца - 40 лв.

Списание 8 ще подари книгата „Жоао де Деус“ на издателство „Нова епоха“ на всеки, който направи едногодишен абонамент от 8 ноември до 8 декември 2009 г.

Абонаментът може да се извърши:

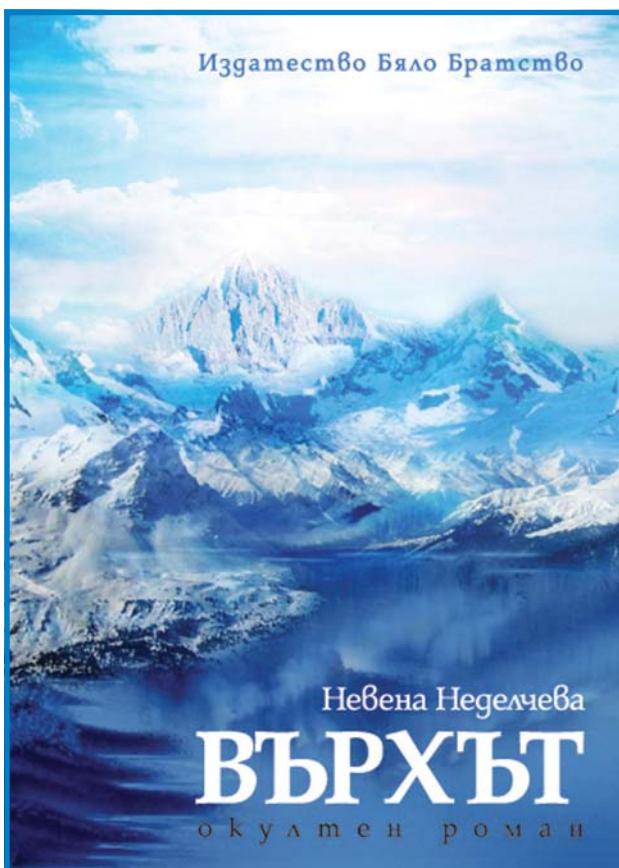
- по сметка

ОББ, IBAN: BG88UBBS80021066641520, BIC: UBBSBGSF, ДДС № BG200421275;

• чрез пощенски запис - „Български пощи“ ЕАД (каталожният номер 1693), „Доби прес“ ООД и „Семир 2“ ЕООД;

• в брой на адрес: София 1164, жк. Лозенец, ул. „Синец“ №10, офис 1.

НОВИ КНИГИ

Цялото творчество на писателката Невена Неделчева - 18 романа, детски разкази, приказки, е вдъхновено от учението на Учителя Петър Дънов. Тя не само живее на Изгрева, където по онова време се намира една уникална окултна Школа, но и дълбоко преживява случващото се там, вниква в живота, чувствата и характерите на хората, докосва се до невидимото, което движи техните взаимоотношения и съдби.

Героите от романите на Невена Неделчева, обхващащи различни социални, духовни и интелектуални прослойки, се докосват в една точка - преобразяващото присъствие на духовния учител в техния живот.

Излезе от печат IV година на Младежкия клас „Новите схващания на ученика“

ИЗДАТЕЛСТВО БЯЛО БРАТСТВО ОТНОВО
ЩЕ УЧАСТВА В ТРАДИЦИОННИЯ КОЛЕДЕН
ПАНАИР НА КНИГАТА, КОЙТО ЩЕ СЕ
ПРОВЕДЕ В ДВОРЕЦА НА КУЛТУРАТА
ОТ 3 ДЕКЕМВРИ 2009 ГОДИНА.

Организация и координация: Ивелина ЕЛМАЗОВА

Редактор: Спаска Миховска

За контакти: 066/854298, 0888228720, 0897847645;

5300, Габрово, ул. „Прохлада“ 11

e-mail: bratski_jivot@mail.bg

Предпечат: Евгени ИВАНОВ

цена: 0,50 лв.